ACC. NR. 740. (Anm. Skölds Saml.)

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Blekinge *Upptecknat av:* Svensson, Sven

Härad: Lister *Adress:* Kyrkhult

Socken: Kyrkhult *Berättat av*

Uppteckningsår: *Född år* *i*

Uppteckningen rör

	sid.
Drake.	1
Gömd skatt.	2
Skogsnuvan.	3-7
Gasten.	8-10
Varsel.	11-14
Villappaskott.	15
Julseder.	16-18
Lucifer och hans änglar.	19
Om näcken.	20-23
Oden och hans hundar.	24-26
Älvablåst.	27
Bergtagen.	28
Troll.	29
Majvisa.	30-33
Skämthistoria.	34-38

(38 sid.)

Skriv endast på denna sida!

Sven Svensson, från Kyrkhult, Lister 740 1.

Drake, nedkom

P. E. Skölds Saml. III. Trol. Vill opp

Stod, mayrsc

m. m.

Nr 13 740

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

(kallat Bjeraberget

Vid ett berg i Slagzeskäs (ligger en drake och vaktar en skatt. Många ha sett draken gå från och till skatten. Under en slätter i närheten skulle en man gå out efter vatten i en källa (kölna), som ligger vid foten av berget. Vattnet brukade alltid vara så klart och rent men i denna gång var källan fylld med ekollon, mannen fick under lösen si gå hem kunde, men ändå fick han köpa lös i grannen. Han tänkte: "Det kan inte hjälpas, det synes på att det är lös!" Det var så sent och grannen ut gick bort till folket. Men nu visste det sig att lösen var fyrdubbar. Hela flocken stötade out till källan, men då var den klar och ren som alltid.

Nr 14

Dito Berättelse.

I Lösesbergs skattstöt i stora kopparkisten fyllde med dyrbarheter. ~~En gång hade man~~ Men på vändera kistan ligger en bok, som hinder tillträde. En gång hade man lyst en fjäme hälften av skatterna, om han kunde lyft bort boken. Han gjorde det, men när Lösesbergsborna fingo se hur mycket dyrbarheter det var, ville de endast giva honom halfva delen. Det lyfte han bortkunna tillsvara på kistorna. Ur skatterna finnes i det i rummet.

2. Ito P. C. Skåles Samlingar III Skogsmusan

140

No 2

Vår sagesman hade plockat "jutan" och vävt och sålt den i Brödhult. Då i gården fick han ett på stora mungåsar med ost på. Han hämtägen hände han sig hemming, och när han kom tillbaka till stora boken, satte han sig under den och åt på en mungås. När han tjänade sig mätt, stoppade han resten av maten av bägen sig där för att hämtning. Men när han gick, så kom han tillbaka till Brödhult och in på gården. Då fick drängen se honom och frågade, om han hade glömt något. I det dagen talade, såg så vackran av han besinna sig, och gav sig att "skina". Det tog honom det i armen, ledde honom ut på vägen och pekade honom åt rätt håll. Pojken vandrade fram åt vägen och kom till bokarna; där fann han sin hatt som han hade glömt. Han tog upp hatten och stoppade den i fickan. Därefter gick han sig åtet på nytt. Men efter en stund var han vid Brödhult och kom in på gården. Nu fick bonden se honom och frågade: "Vå springer du här hela dej, hare, om du inte plockar bär?" Nu bonden talade sig pojken som han nu fant hade han inte hört någon mycket om fria gäster. Nu gick han sig att "skina på nytt". Men den andre dj och frågade honom, om han vänt "Vid de stora "bägerna", sa pojken. "Ja, han da vätt om "skogsmusebägerna", ja, det sunde jagter. Det vätt dig, så "skina jag" "vänage" den tiden dig". Det var gjort. Och därefter var det "Schein", som hittade honom i en fant.

Sven Svensson från Kyrkhult — Skogsman

Berättarvet: P. E. Skoog

Sund. III: 3.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

740

När "Schen" var pojk, var han en dag ute i skogen och höj ved. Han höjs av en gammal stubbe som var ihålig. Åkan hade en gång slagit rakt ner i det, så att det splittrats. Han stod nu en ihålig stubbe, något över en meter hög. D[illegible] om, han fick hans hals kom i ett rep, och band sig fast bunt och var den hem. När han kom tillbaka höjde blo[illegible] av en almanack i stubben. Han hade inte haft någon al[illegible] manack med sig och blev därför förvånad. Han tog bla[illegible] och läste vartenda ord, som stod där. Han minns tydligt, att bladet började med den 1 april. — När han fick sin ved bunt färdig och skulle gå hem, men då fick han se en väg stiga i skogen en stycke längre bort. Han blev förvå[illegible] mest för att stigen var röd, tog på den tiden knappast någ[illegible] ding för stigarna på den bygden. På trappan stod tom[illegible] puntimmer, som höll hålet av sin stake i handen — och hå[illegible] de länt och svart som "kvastagel" — Det var vita lin[illegible] gardiner för fönstret. "Schen" gick emot huset — det hade en utmärkelig dragningskraft på honom. Rätt som han gick, kom han utan att märka det till en stor hage. Ha[illegible] hallade utåt och kommande i en kö med stora bunt[illegible] Puntimmen stod fullsmyckade på trappen och sågo på h[illegible] sten att vina sig. Han tog sig upp ur kåret och skulle f[illegible] paraade till huset. Han hade sin mössa skjuten på k[illegible] men han tyckte att hennes rop kommo från huset — och han gick ditåt. Hälsjen hans mummodem upp med ropet: "Herstoring å de fi. vuo[illegible] och de var i sista stunden, ty han stod nu endast en par steg från a[illegible] som hon flytt from mannen en par höjdmeter och som å bådd[illegible] just där. "Schen" var mycket sjuk efter detta.

Dito 4. Gast

4 Ransrivet Per Edvin Sköld

Samling III : 15 740

"Sofen" och tre andra herrar hade mitt bota en lä
dyktäll och voro nu på väg hemåt. Glada voro de
i hågen men inte så, att de voro oupptäckta. De hade tra
drucket ett kraftigt bränning på fyrananmolund – så de
kunna ju veta, att di tåldi it. När man de gingo förmit
~~[illegible]~~ vägen, passerades de av en vit skepnad, s
skred med långa hälta steg framåt; tydligt hörde m
se fötterna och hur de flyttades, ~~[illegible]~~ som om fo
gå; men fötterna rörde ej vid jorden utan voro om
på en aln från marken. "Vad var det för ting", sade Sö
i det samma skepnaden ~~[illegible]~~ gick förbi dem, och de sågo
de den alla. Den gnyste i ligt skrik åt dem, att hon
ville gina sällskap, och gav sig att springa för att ik
den. Men fort hon sprang och skepnaden bara gick
nådde hon den aldrig. Slutligen hittade hon och
invänta de andra. De sågo ~~[illegible]~~ omkring den vita g
stalten skrida framåt. Efter en stund skiljdes ligg
åt. Två gingo åt norr, hon, som sprungit efter, åt s
der, och Sofen ~~[illegible]~~ vägen. Nästan hon till närheten
av sin hem, såg hon skepnaden stå och hänga med
armarna över en "lä", varigenom Sofen skulle gå. Han
vågade di inte fortsätta utan gick en omväg, trots den
en röjaken, klättrade över gårdsgården och kom hem. Men
hon stod på förstutrappan, hinde hon ej vända, vände
ej om och betraktade skepnaden. Den stod fortfarande o
stödde ~~[illegible]~~ armarna på gränden. I det klara månljuset
såg hon tydligt både armar, ansikte och klädsel, men hon
minnet vara en tingg. I det hon stod och såg på den, stöd

Sven Svensson f. Kyrkslätt 5 5

Folkminnesgåt

Rapporter
P. E. Skred III : 15.

740

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

den armaste fanfan sig — i samma ställning, som en nöjesvänligen — var flög bort genom luften.

Den unge man, som skickat efter skepnaden var förfärad den, hade, när den lämnat kamratens, dikten en hon fått en tung börda att bära. När han nådde fram till gården, gick hon in och lade sig på bryggan — men försökte hon av något slags rosen, och sitt hustrun fann hon hös på magen, sprang hon upp för trappan och hittade sig som en döde. Han tillsprickade omedelbart åter.

*

Senare fick man en viss förklaring över skepnaden. En gång i grannskapet hade en kvinna dött. Det var nämligen som vanligt skyldig hennes sengen för vigilk. at andra personer som nu efter hennes död vilo sluts för att hålla. Man fick emellertid ingen ro för henne, hon gick ej varje natt, tills att klint upphållant — och det skulle varit denne gast, som de fyra männen sökt ut för.

Rapporter
Dito P. E. Skred III : nr 16. Yarsel. Ilen

En man rände tre gånger. Han hade en vänt och skynt portlås på den gården, som ej längst bota. Klockan var väl 12 på natten, när han gick hem åt. När han kommit uppför lidan tim sin gård, mötte han en liktåg. D.v.s. det stod stillt på vägen. Stod en grön. Först likvagnen med en stor svart kista, köpte vagnen med gärtan, omkring 17 "öga". Han hörde det nästa folkhemmanet efter likvagnen, hörde hanvagnen svänger. Det fann

Sven Svensson p. Hyttebult 6. Dito

740

djupa diken på bägge sidor om vägen, så att han hade inte kunnat komma utom, utan att gå förbi tätt på vägen. Om han kom från till gården, hände han sig om – om det var antingen försummit. Detta var en av dagen. Lenne i vet han om han på en auktion, och det talade han om det för en det personer, bl.a. hade gästen Gustafsson det. Personen sade honom, att det var ett vanligt att han hade vänt att vägen i stället ohuru gått inom knut. Nästa morgon stod bunden själv tillsammans. – Personen sade dessutom många gånger, att man om det vänta se sitt eget tillstånd.

Remiss P.E. Skjöld III; ~~AAA~~ 17

Sv. Sv. p. 4. Dito

En gång i Svens barndom hade han varit ute en natt vid 12-tiden. Det var månljust. Nästan in i stugan stod en liten pilbuske vid bodet, han nådde med sitt huvud upptill bordkanten. Den hade en sagt om dock var något storre. Han trodde det var hon, som stått sig så på att skrämma honom. "Du skall inte tro de stå emot mig!" sade han då. Men när han sagt detta, började hon att flytta sig mot honom, inte som vanligt mänskor, utan som omarm stå vi åt sidorna och flyttade fötterna i sidled. När Sven sig detta, stack han till. Fotarna av vanlig man de att fingrade, med som stod på. Sven sade: "Ser du inte, att han vill ta mig?!" Föräldrarna sågo de gestalten, men den tände ljus, som de likande gestalten ~~[illegible]~~ hålls av dörren. – Dagen efter fingo de veta, att en liten flicka, som var gudmor till, vid den tiden på natten dött i Jamsbäg.

Sven Svensson f. K. 7 740 Villapparkatt
P. E. Skoeld Smål. III: nr 19

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En dag stod Sven av en del andra pojkar
vid kvällsbädningen åt änden i ån. De hade
rätt åt, att se, hur ändens dukar efter den. Ibland
kastade de smärten för att få ändens att dyka tillbaka
efter den. Just när Sven stod där, var det, som om
fått ett rätt elegant pikning. Strömt snabbt
och man fann, att det var villapparkatt. En man
efterskickades för att bota det. Sven ~~[illegible]~~ kastades på
jordfast sten. Gubben ökade av lätt hur av nagla på fra
lade detta tillvarons med ~~[illegible]~~ knuten av vår elegant
tänade tänd i bössan och skåt över knen.

Sven blev bra igenom.

nr 20

Julsäden

Ilvakn tolv julaftons middag, lade dräng
na vårdagsklädena, som hängdes upp i taktan, n
ken förnämligast begagnades till att tuka lin.
Han fingo de unga tills ~~[illegible]~~ "Tjugondeaft
Ack lika länge vad drängarna fingo att ar
beta utan det undvikande med kvarlen.

Julaftonen var man in helm på gatet i styr
ett tjockt lag; i detta lag var man av kvällarna
skämtade — när julen var det, att man skulle bi
ut kalen igen, var det hackelen.

~~[illegible]~~ Julaftonen brukade
att kasta in julklappen, nyttiga saker som vant,
por etc. Men ibland kunde det vara något. En gång
fick en dräng ett stort vårdigt paket, som han var mycket

stort åker, tills han fick lugit under det vålle
mäktigt och fannit att det var en ström — rätt

Julafton satt man uppe ända, tills det
var tid att gå sig till julotten, man fick
gå hemmapå redan kl. 3. på morgonen, de
för att den tiden fanns det ingen kyrka i Kyrk-
byn, utan man fick gå ända till Jäunskog. D
man hadde vid. Forbels mattan hade de 11 fj
dingsing till kyrkan. Man hade blott 2 timm
man dirg at de kådigaste stickorna 2 par
at bundo en del sådan ihop, så att blomst
blev fjächt som en arm. Sådana blos kunde
man ända till nur åldra tänga. I stora flo
kan samlades man på de olika byarna, so
så man slutligen kunde vara ända till 200 per
sonar i följe. Vid framkomsten till kyrkan satte
klossen i pyramid, det blev en vårdig omb
ett tjänna dryg ända upp mot trätappa
Vid detta bål tände man ej

Det var fara att komma fram på till jul
kan sade, att då hade de döda julotta. Hem
ja at man int längre ända kommo tidigt till
Jäunskog kyrka, men nu man säg, att det var tä
gingt de in. Men så fort de kommo in blev det sa
illo mäkt. Det de skynda sig ut igen.

Juldagens kväll tände bonden en fle
blommin i taket i stallet, men också gjorde h
det i en kubba. Den som ämnade tidigast k
upp gor sig en i stallet ut mäkande ut gjorde fin
fortsätting sid 75

Hen Fransson fr. Kungshult. / Lucifer och hans a

P. E. Skolds Saml. III. nr 1.

Vid syndafallet blevo på samma sätt som Lucifer även en del änglar nedstötta från himlen. Lucifer frågade dem nämligen, om de inte tyckte, att han var jämnad med Gud. Dessa änglar, som fallo till mycket repa, fo samtliga på land och sumliga i vattnet. De som fallo i vatten blevo till sjörå och de som fa på landbacken blevo skogsmurar.

Åsen och i efter både sjörå och skogsmur finnas också för näcken, och han i bland gestalt av en mänska, ibland som en troking hund, ka eller häst – han ekki nu vit.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Nr 8.

Om näcken

Tre personer voro en gång ute på en gård och fi kade med ett 50 famnar långt nät. De hade fl gången from och tillbaka, men fingo endast en lite storre. Di tröjade det åska och de skulle drag upp nätet. När de fått upp en 6 famnar ung fan, blev det så tungt så. De fattade ut ha och slutligen fingo upp till vattenbrynet något, som liknade en troking hund. Di stöppte de u det igen med en fat, så att vattnet stänkte h upp i luften. De hade på nytt ut fick upp hunden en gång till. Slutligen gången blev de mil den. De rodde i land och drog upp eken på stranden. Därefter gingo de upp i en kälade och bade sig och ut för gården. Åsen blev ut höftjene ut höftjene och slutligen dog den ned i kontan av gården, så att hela kadan dirsde.

10

nr 7.

Svensson berättar efter sin mamma född 1878.
En gången kom hon till en hemman Bynäla och låg utmed
å. Hon brukade nöken gå upp och ligga sig på gö
ckstackarna. En morgonstund, när hon vaknade, kä
de man varsarna komma där. Men då sprang hon ut
ur, så att vattnet stod högt i luften. Ibland kom
den gestalten som en kalv, ibland som en hund.

nr 6.

(mamma) En söndag gingo ett halvtjog pojkar på en
mord. De fingo det se en vit hund, som de tog
fast och skulle vida på. De satte sig upp en efter
en. Hästen blev aldrig trötte, eftersom pojkarna blev
upp. Sju satte dock sedan, men när den åttande skulle
klättra upp, kunde hon inte stoppa sin förvåning utan
sade: "Å Guss kors – trohet längt kors!" I de
samma kom nöken detta, slog hästen pojkarna i ansigte
och sprang med det där i gång. Sedan den tiden kom
maden på "nökaänzen".

nr 5

(mamma) En gång hade man fångat nöken – i form av en
hund – och lätit göra en betäl åt honom av gamla
spikar – spikar med vilka man spikade halshuggnas
vuxna vid galgen – En piga-dräng – fick befallning
att hålla åkarna vara vid ~~gen~~ åsn med tellvägel
att inte vila på hela dan, av när hon skulle tag
betälet av honom på samma gång hörde fåkläd
den. Fästen gjorde, som man aldrig hemma. Det på
den hästa hon fåkläder bunden, och tog dröpen betälet av
hästen. Då uppgjorde hon tog i fåkläd och sprang
~~gen med det~~ ~~hade~~ hon inte lätt bunden, hade hon dragit hemm
med i ån. Sen den dagen hon man aldrig sett nöken där mer.

740

Förr hade man s. k. "plantskogen". Man fick för kronans räkning plantera bokskogar. I denna skog skulle man gallra under gamla trän o. d. Ju sådan skog gallrade man en dag. Bort emot eftermiddagens höjde man huggga på en vilding, hög bok, fick inte fått den till mäkin, utan huggit ett djupt hak. När man nästa morgon kom till boken, var hået fullt av smöja. Bonden tog bitet på en gren och lutade på. Diskrätande det till långe bort: "Ha, ha, ha, den kristne mannen la tok på min bort!"

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

nr 11.

Om att hus hunden ~~Den vilde jägaren~~

Sken att tränna under pojken gingo tillsjön en kväll för att fiska. Då hörde de något komma flygande över ~~...~~ tältplatsen i riktning mot sjön. Det gick med en rosande fart och klingade, som om det varit en personlinstande hunden. När det var rätt till sjön, smack det till så att det höjt, att Sken aldrig hade hört maken till skott.

nr 12

Om att hus hunden ~~Den vilde jägaren~~

En kväll kommer en personligt stora hundar in i en kvarn och slickade upp mjöl på golvet. Mjölnaren tänkt man ty stuttjen en skäppa mjöl och gav dem. De slickade det i sig och sprungo därifrån. Strax därpå kom en personligt stor man till kvarnen och frågade, om mjölnaren sett en par hundar. "Ja, jag gav dem en skäppa mjöl", svar

12 - 015

sade mjölnaren. "Det skade du inte gjort, gumman", mäcke Eden, för jag hade jakten appe, men nu gick jag miste om mitt byte." Mjölnaren sa då, att det skade han inte nisst. Då sade Eden hennes tillbe att en annan gång, när hon vedergällning gå, han kommer gudeliästiko.

Efter en stund bra hon tiuttaka tin mann och bad mjölnaren hemma at se hytat. Han hade då ett fruntimmer med ett vanligt läst hår hade gude trös för hästen. Eden jag skrymmen mjölnarn.

nr 18.

Skrattet

Om någon blev uppvuxen at röd i ansiktet, trodde man att näcken hade blåst på den. Det för att bota detta lade man den sjuke mot en gårdsgård, och en annan tog min ~~[illegible]~~ skjälkan av hästmaskin och gick baktvärt ut mot den gårdsgården stack skjälkan in igenom at blåst genom den min på den sjuke ansiktet på den sjuke.

nr 9

Bärstugan

I mummedens hem vro trollen mycket när gångna. En natt till hemme trygde de sin bitt han på hen sin i flera år bortanför, om hon under bygdin. Slutligen fick man ty i hemme igen han hen en enstöd bitt hmtg. — En klok man de slutligen di tecken.

Fru Hansson P. E. Ståhlbo Sonc. III Trac. 13.

Nr 10 740

Trolen gingo ofta i kretsgestalt omkring i bondgården och försökte sjutta i mjölkbytten. Därför hade man alltid det hårt fäkt att vän bytten, när de gingo för bygen, att hälla de för under tiden de nått köket. Men trolen följde dem ända ut på bondgården.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Nr 21.

Majguisa

En 14 dagar före den första maj samlade tjänarna sig om morgonen att hälsa på årets. En den 1. maj, när det började skymma dag man åstod en fjäxten, fanten stigaren för att gå till gården med blommor och det att detta fattade varje hälsa en kal vacka. Man hade björnskor med sig, som stuckos i tekskiggen. Om man inte fick några gåvor, sjöng man Kidvesen, och om folket på gården de blev vänta, ställe man till vapnanda ofog. — En gång ville en bonde skjuta på säckstupet att stack at börsgipen genom fönstret. Men de blev flodan rosande, ser ned brunskant av kostade en vagn av dessa hätt ner i den. När skaran nästa å kommer till den gården, fick den gång, att bonden sade: "Det är bättre att ge en hund en kaka än att slås med den!" — Gåvorna, äggen ut andra mat varan, sålde man. I vissa fall prutade man en par ~~sk~~ sittunna fulla med ägg att skänka den till Lövesborg att sälde den. — Om midsommar ställde man sig till en kolas i en bondgård, de folket var bint att gjut. Tindetta lyssnade man pengarna på maggarna, bröderna skjöpte till brännvin att morona pom-

Fru Hansson

Hatten och annat smått och gott. Alla fingo roa
med mot en hemsorgift. Kaffet serkte i tri
dyn. Den hade mycket.

14

God afton I som hemma är
Ej vare välkommen
I aften så miljoner gästa här
Ett så bärom vi de gröna löv åt lunden.

Nu sätten vi mej i brudens vagg
Så vänten vi oss ett tjog ägg.

Nu hälsom vi trappens knaka
Så vänten vi oss en siktekaka.

Nu hälsom vi flaskor och glas slå kling
Så vänten vi oss en kanna hönsain.

En han är en hedersman
Han hjälper oss så gott han kan.

Men hon är en tärna
Hon hjälper oss så gärna.

Välkommen var vän vi gå
Så ta vi med gott mod.

Hertack både för er mor
för gården var både skönas stor.

LUNDS UNIVERSITET FOLKMINNESARKIV

Adjö nu gnatt och nu i so
till nästa år, om vi leva, komma vi till er bo.

Slutrefrängen: "Det vi tänka vi de gröna trä a
lunden", som berättaren ense med sig själv om att gla
se vist i varje stuf. Han mittrefrängen: "Kej vore väl
kommen" omvändde han med: "Hören det vi med be
jen" och "Hören det vi nu sjungom", utan att han d
vid påpekanden kunde bestämt säga om han skulle
vicka, ty det synes mig, som om man begynt al
dessa refränger efter behag utan någon bestämd ordning.
Sozemanns ägna sig ~~han~~ ha vant frisöngarna i tin
by. På stället där man inte blev väl mottagen, sjö
man dessa två nidvers:

Far han å en gruekåk (c. den som sitter ut gruen ej)
Han sitter vid spisen och askar sin ——.

Har han även trynna (c. vanvettig, bjäfvelig)
Han sitter jämt'en och sk——r ner tide tåk å dyn

Ant. tr. 8. P. E. Ahlb Brunt. III: nr 20

Då fick han bränvinet. Han hade också ej
vägtiv penningen eller tin någon annan gård. Han
höjn annan tiustides inom verket med gödsel o
bränvin var passeret, fick han tjänstgöra med bo
delen. Fattad hade man hunnit på vägen till o
det. När man fick midnattet i stället, ty man
en hårt. Om ~~H~~ arbetarna var tre år det fem
två hästar, sitt man vin, annars vid tröje på
samma hårt. Han med tin gramgård eller någon an

Den kvinnan.

Nu släpptes ryttarna av att tränderas. Om de kun
si var det deras skyldighet att återställa hästen till ägar
Ofelind kunde man emellertid inte få en antjänt flus
kunna skaffa. Detta kallades att vida "Staffans ofede".

16 Trettondedagsmorgon var en stjärna, s
man tillverkat av papp och målat och fäst upp, med sig
upp på toppen av det höjda berg, som fanns i mitten
byn och omgivning, vilande med stjärnan av medblare.

Tjugonde ~~dagen~~ (Knut) lärde man tiden s
lägast, man kunde, hände att hans av katten av
fack på natt.

nr 24 Hamnar

En käring från Kungshult, som var nä
skit bort på kommodens dörrar och hade en da
onde fat i munnen, brukade gå bud för an
människor. En dag var hon i kapkan och skulle
tackna sig för nattvardsgång och då hade hon e
vanligt en hel del ~~[illegible]~~ perfunkts uppdrag att ös
tackna dem. Så frågade Prosten Hamnar
"Är hon någon från Kullen?" "Jaha", sluk käringen
"Vem skall jag tackna åt?" återtog prosten
Käringen tog att rabbla upp: "Ja å me å min
man å Maskanmåsen, Gadedarn å Hansson å
Vinkemassen, Schoiakarren (Sped-lådan, kutryggig
och Femuklemassen å nån ja lurade förbi
Else i Fildhult så kastade hon ed ugnen p
vägen å fick upp på me å blade ti å hon visste ad ja skulle g
å ja visste ad hon visse nå." Prosten blev förskräckt.
"Om igen, för det kunde ju ingen begripa." Så hon tromm
"Men det duger inte så prosten, det är ju inte namn på
människor, vi får gå hem igen och skriva upp den på ett papp

Sven Svensson f. 8/8 1875 Sonn. III Humor 19

nr 23. 740

Nu hände det sig, att de inte mindre än fem
por på en gång. Av den ene bondgummans döv.
Men vad prästen gjorde, fick bonden skrika om.
När man de' var kommen så långt, att prästen skul
ha ringarna, då kunde den döve inte alls förstå. Prästen
tackade "Ha' vin hm?" frågade bondgumman i band.
"Ringen", skrattat hon. Då blev det fart i hennes tu sökte
i alla fickor men fingres. Då knäppte hon resolut
med kjolarna, så i en par andra kjolar fann hon ring
I bråttom hann hon ej inte för att knäppa kjolarna
utan de gick ned mot knäna, men det hon skulle g
prästen ringen. Detta hon ej emellertid inte tänkt
på att hon tappade ringen, vilken rullande en
lir mitt bort åt stora gången i kyrkan. Den döve
ivrig efter den med kjolarna i ovannämnde ställning
Men skrattade att prästen hjälpa den sig
om det!

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

nr 22 Humor

En stackars gubbe hade fått fel i sin
tidsräkning, så att han blivit en dag efter – d. v. s.
julafton var han ute och tryckte julkakor i den
tro, att det var lill julafton. Kommit skymm
gen hem hos sin Fästmö och gick till köksfönstret
Han gick in och bad att få stanna om natten
Det var ett par gamla fack, som bodde hos. De tyc
te så, att julafton skulle han väl gå hem. Han
trodde dem inte – men när han fått en julkaka
gick han. Gubben var gummans klen gode vän, av

hun gick, och gick ut i lagården för att skötas om kreaturen. Under det de voro där, hon tiggaren tvakade och försökte kuppa upp och lägga sig på ryggen. Då vår emedlertid hino, så att de fick hen intet stoma. Huset var en sypjässtuga och värmdes bade med gallit – d.v.s. det fick bara stanna, på vilka man i en tu det red. Hon hängo tiggaren upp och bade sig. Gunnar och gubben kommo in igen, men hon på bordet. Den äto och sågo en mycket också, fast ~~gubben~~ en en om la lösen. De de åtit, lade de sig till sängs. Det gub ben hade en lätt tal i sängen, att en hade de vun tittarna i så av så mycket jun och dämpa fade hon talat in på dessa äktenskapliga fägde och tog sig sådan frihet mot sin äkta hälft. ~~Gunnar~~ hon kunna tiggaren att påminde om, att det fanns en vän den som sig att. Han gubben mem på, att det tyckte Gud sig inte om. Gunnar stod e- mellertid ut bunn i stugan, och tiggaren den uppe vor nyfiken och hittade sig att sin vedhan tan för att betrakta det äkta paret i sängen. Det tar sig inte bättre, än att vedhan äkta par ut tigg med den. Gunnar ut synnerligen rörande. Gu ben ut gunnar vorade förkunnade upp och i v tin Falskhet, den de beträffande hela historien, gat at äkt, ut hans Gud hade kommit ner de dem, så att vedhan flyg ikäg ut rätten stod vant kig. Folket i Falskhet fägde med ten trupat för a de den nähly kundelsen. Trupat hade emedlertid tiggaren ätit gröten ut dricket av brunnit ut gott. Det man kom fram, att Falskhetsbrun förödelsen – ut tvedde. Gub ben kundelsen att korta synen på det högsta bradet, och den brant hon: "Det var det av Skenhelund till Gud, hon kan inte ätit gröten ut de brunnen